

ავტორია ნიგუნების

- „მხიარული რითმები“ (ორტაეპიანი კაფიები)
- „ბედისწერა“ (სენტიმენტალური რომანი)
- „ლეგენდები“ (ლექსებად)
- „იხარეთ“ (საბავშვო ლექსები)
- „ტელეპათიური თავგადასავლები“

ვასტანუჭაწკორცაძე

მუგუნის

ნაჟუღი
ქქ

რედაქტორისგან

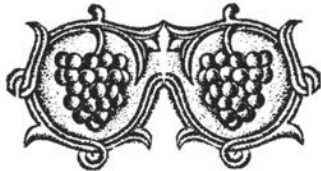
წიგნში წარმოდგენილია მხოლოდ ნაწილი იმ ლექსებისა, რომლებიც ავტორს მიუძღვნია თავისი მშობლიური კუთხის – კახეთისათვის.

ავტორი, თითქმის ორმოცდაათი წელია ცხოვრობს და მოღვაწეობს ქ. ვორში, თუმცა როგორც წარმოდგენილი ლექსებიდან ჩანს, მას გამუდმებით თან სდევს ფიქრები კახეთის და კერძოდ თელავის შესახებ.

ნოსტალგია, ხომ ყველა მოკვდავისთვის არის დამახასიათებელი და ამ მხრივ არც ამ წიგნის ავტორია გამონაკლისი.

აკაკი ბიძინაშვილი
2005

კომპ. უზრუნველყოფა: მირიან ხანიშვილი
ოპერატორი: მანია ლარიბაშვილი

ჯან თელაველი

არ მიცეკვია სხვის ხმაზე,
არც არავის ვთხოვ ძველ ვალებს,
ვამაყობ – ყოველ სისხამზე,
ვუსკქერ დათოვლილ მწვერვალებს.

წინაპრის კვალზე სწორებით,
ბედს ვუმორჩილებ ღვთის ნებას,
დადინჯებული ცხოვრებით,
ვგავარ ალაზნის დინებას.

ნიავე ცივ-გომბორიდან,
საამო ამბავს მპირდება,
სალამს მიუძღვნი ვორიდან,
გულს მეტი როდი სჭირდება.

მიწა ეკუთვნის სად უფრო,
„ალავერდს“ – ღვთიურ რაკეტას,
ვლდეგრძელობ ვიდრე საწუთრო,
სულის სარბიელს ჩაკეტავს.

„მამიყანთ“ აღმართში,
მუხლები გადაძილია,
დარიან დღეს თუ ავდარში,
„ნადიკვარზედაც“ მივლია.

„ზუზუმბოელი“ ბიჭების,
კრივიც მომწონდა კაცური,
ძმობაში როდი ვიჭრები,
არც მტრობა ვიცი, არც შური.

ვაზია ჩემი სისხლძარღვი,
ერეკლეს ფარი – გულია,
დღედაღამ ამას ვიძახი:
„თელავი სასწაულია“.

ერეკლე

მძიმე წარსულსაც აქვს სიღიადე,
ელავს ერეკლეს ხმალი,
ბრძოლით იცხოვრა და სიკვდილამდე,
იმედი ჰქონდა ხვალის.

არად გიდევდა პირადულ ელფერს,
სამშობლო ენთო კერპად,
და მოწოდებით უდიდეს მეფეს,
„პატარა კახი“ ერქვა.

ბედმა არგუნა ჟამი დაგული,
გამყიდველობა ძმისაც,
თავი წაჰკვეთა – ჩვენი მამული,
საჯიჯგნად სურდა ვისაც.

მომცრო ოთახში იშვა მეფურად,
აქვე დალია სული,
თავზე კაც-მეფის ქუდი ეხურა,
პერანგი ჯაჭვით წნული.

დაასაფლავეს სვეტიცხოველში,
მკერდზე დაადეს ფარი,
მას შემდეგ რეკავს ჩვენში, ყოველში,
მეფე ერეკლეს ზარი.

ალაზნის ჭალაში

ღამე არის მოკიაფე – დღესავით,
ალაზნთან ვდგავარ ეულ ხესავით.
წყლის სარკეში მთვარე ცურავს გედივით,
ცის კონტური მოჭიმულა ღვედივით.
ბებერ მუხას გაუშლია „ხელები“,
გაუწელავს აბლაბუდას ქსელები.
სანთელივით ჩამოქნილა ტირიფი,
ჩაძირული ანარეკლით – პირისპირ.
თევზი როკავს ცეკვა-ხტუნვით, ტყაპანით,
ბაყაყები ერთობიან ყაყანით.
ჩვეულებრივ გატყვენილან ბუები,
ნებივრობენ ხვადები და ძუები.
ჩაქუფრული გამობობდა ღრუბელი,
ჩაქრა მთვარით სულჩადგმული ღუმელი.
გულზე სევდა შემომანწვა მზაკვარი,
და ვინანე, რომ არა ვარ მხატვარი.

მაგმეთმის ხიდი

უკვდავად ქმნილა ისტორიისთვის,
ვით საოცრება შვიდი,
ხიდი ბრუკლინის, ვატერლოოსი,
ლეიტენანტი შმიტის,
მუხრანისა თუ ვორონცოვისა,
წმინდა ლავრენტის ხიდი.
ჩემი ბავშვობის საოცრებაა
(მის წინაშე ქედს ეხრიდი)
ტოტებშეთლილი (მკვრივი ხისაგან)
მცირე სიმძიმის მზიდი,
სოფელ შილდაში, წისქვილის წყალზე
გადაღებული ხიდი.

თლავის დილა

ვღვავარ იქ, სადაც ფესვი ედგა ერეკლე მეფეს,
ტურფა თელავი დაქსაქსულა ვიწრო ქუჩებად,
გავცქერი სივრცეს და ფიქრებში ვაწუხებ ღმერთებს,
დილის სიგრილე სასიამოდ მელაქუცება.

კავკასიონის ფერღობებზე სოფლები ძველი,
ფერმკრთალ ბინდ-ბუნდში ციალებენ ფუტკრის სკებივით,
ზღაპრულ ფურცლებად გადიშალა ალაზნის ველი,
და ამეტყველდა ფიროსმანის ნახატებივით.

თეთრი ქუდები ანაპერწყლდნენ მთის მწვერვალების,
და განთიადი მოეპარა დიდებულ კახეთს,
ამოიზიდნენ საბნელიდან მთების მალეები,
თითქოს მომხდურებს ძველებურად უგებენ მახეს.

ცა აციაგდა (დიდი ღროა შემდეგ ბინდამდე),
დილა იწყება უკეთესის ნატვრით და ლოცვით,
თანდათანობით დაიფლითა ნისლის პირბადე,
ვაზის ფესვებში ჩაიწურა ზღაზნვით და ცოცვით.

გრემის სასახლე აღმართულა მთაზე მთასავით,
(რამდენჯერ ტეხეს ცინე-კოშკი, ტეხეს შიგნიდან),
შორს ალავერდი მოზიდულა რაკეტასავით,
„დედას ლევანას“ მოძახილი ისმის შილდიდან.

ნაფარეულის ვენახების არა სჩანს ზღვარი,
ცოტა უფრო შორს იორთქლება თორღვას აბანო,
იმის იქით კი მთათუშეთის ღიაა კარი,
ეწვიეთ, დატკბით, დაისვენეთ, — ღმერთმა გაამოთ.

ბაში-აჩუკის ქვაბულების ისმის გუგუნი,
იყალთო შოთას უკვდავ სახელს კვლავაც მინატრის,
შუამთის მხრიდან ნიავს მოაქვს რუდუნ-რუდუნით,
ნაიარევი სურნელება ქალთა მონასტრის.

აგერ, ხელმარჯვნივ, წინანადლის კვიპაროსები,
ჭავჭავაძეთა ბალ-ედემში ხე სასწაული,
ილიას მთებმაც ჩამოიხსნეს ბნელსამოსები,
იქ, ყვარლელებმა ჩამოასხეს ქინძმარაული.

არწივი მძლავრად შეეხეთქა ცისა კამარას,
შეკრა ირაო, თავს მოექცა მთებსა და ქედებს,
ასე მგონია იაკობის გულგასახარად,
ლეკეთში მძევლად გატაცებულ ქეთოს თუ ეძებს.

კავკასიონის ფერღობებზე სოფლები ძველი,
მზემ გაანათა, აღარ ჩანან ფუტკრის სკებივით,
ფერად ფურცლებად გადაშლილა ალაზნის ველი,
მიმოფანტული ფიროსმანის ნახატებივით.

ფტაგმუნცი ორკლო მეთის ცხოვრებიდან

არ შეშრობოდათ ჯერაც ოფლი გახვითქულ რაშებს,
მალემსრობლების ცნობამ შესძრა სასახლის კარი,
დაუძრათ ჯარი უამრავი ხანებს და ფაშებს,
და მთელ კახეთში აგუგუნდა განგაშის ზარი.

დასხდნენ თათბირად სარდლები და მეფე ჭარმაგი,
არ ემჩნეოდათ შინაგანი გულის ტკივილი,
უცხო არ იყო მტრის სიჭარბე ორჯერ სამმაგიც,
და კიდევ ერთხელ დადგა ჟამი ხმალთა წივილის.

დრო არ ითმენდა, ახლოს იყო მტერი ვერავი,
(არ არსებობდა შეუვალი ტაბუ მგლისათვის),
ერეკლემ სხარტად გადაიცვა ჯაჭვის პერანგი,
და „ქულზე კაცი“ აღიმართა მამულისათვის.

ინწიბა

გრემის ციხესთან ამაყად მორბის,
ალაზნისაკენ უჭირავს გეზი,
მორბის, მოანგრევს ნამსხვრევებს ლოდის,
თითქოს ფერდებში შემოჰკრეს დეზი.

ახლაც ჩაესმის გარდასულ წელთა
ზმალთა კვეთება, ბრძოლის ყიჟინა,
და თავის ბედკრულ მამულთან ერთად,
თავს სულაც არ გრძნობს სიკვდილმისჯილად.

ჯიქურ ულოკავს ციხეს კლდის კალთებს,
ახსოვს ყოველი, მისხალი მისხლის,
მადლობა ღმერთს, რომ ახლა მის ტალღებს,
აღარ ერევა ნაკადი სისხლის.

განთიადი მთათუშეთში

(ჩანახატი)

მინდორი მოსჩანს თეთრი ნისლით, მიმოფანტულით,
მზე სადაცაა სხივებს მოჰფენს უწყვეტ ნაკადით,
ცხვრების საფარად აჩონჩხილია ვიწრო ფარდული,
მწყემსს მხართეძოსქვეშ საძინებლად უღევს ნაბადი.

სალამურის ხმამ შეარხია ნისლის საბანი,
სანუკვარ ჯიქნებს დაეტაკნენ თოთო ბატკნები,
მთაში ხმაურიც და ჰანგებიც ისმის სხვაგვარი,
აქ, თუ ალიონს არ შეხვდები – როგორ დატკბები?!
მიწის მშვენება აქ შეჰყარა კაცმა ციურმა,
უკვე ამოსცდა მნათი ბადრო ცის ზღვარს ელვარეს,
ტანი აზიდეს ნაგაზებმა კავკასიურმა,
და საქმის ცოდნით შემოურტყნენ ცხვრის ზღვას მლელვარეს.

ყვარლის მთებში

ბილიკი ჩამოვირბინე,
მუხლმა ვერ იგრძნო დაღლა,
მართვე მომყავს და დაეტოვე,
არწივის ბუდე მალლა.

ღრუბლებს ზვინები დაუდგამთ,
და არემარეს აწვიმს,
ვაგლახ, უმართვედ დახვდება,
ბუდე შორწასულ არწივს.

სოფლამდე ჯერაც შორია,
ვშიშობ – დამესხმის თავზე,
თავშესაფარსაც ვერ ნახავ,
ამ საცალფეხო გზაზე.

მართლაც გამოჩნდა უეცრად,
შევკრთი წივილის ხმაზე,
ირაო შეჰკრა საწყალმა,
ღრუბელდაფარულ ცაზე.

თავტეხით ჩემსკენ დაეშვა,
ჰგავდა ნასროლსა ტყვიას,
მართვე გავუშვი, დავეცი,
თავი დავარტყი ქვიანს.

თვალთ დამიბნელდა, მერე კი,
რუხ ცას გაეხედე შვებით,
წყვილად ბუდისკენ ილტოვდნენ,
ჰაერს აპობდნენ ფრთებით.

აისი შილდაში

აენტო დილა, მზე მიაწყდა სარკმელის მინებს,
ნოხი მოხატეს იატაკზე ათინათებმა,
ორთქლი ავარდათ ღამის ტენით დანამულ ზვინებს,
გაუჩინარდა ვერცხლისფერი მთვარის ნათება.

ეზოს მოედნენ ქათმები და ჩიტ-ბელურები,
მოწნულ ღობესთან ხბო კუნტრუმობს, ითხოვს საუზმეს,
ჩამოუყრია ღამენათევ ნაგაზს ყურები,
სახლის პატრონი თივას უყრის ხარებს საურმეს.

სადღაც შორიდან მენახირის ისმის ძახილი,
სითბო იღვრება აყვავებულ ვარდის დუყებში,
ბაღ-ვენახს მისწვდა მოელვარე სხივთა მახვილი,
დილა მხარგამლით დააბიჯებს ვიწრო შუკებში.

კახეთის შემოდგომა

თავაწყვეტილად წვიმს,
ღრუბლებს შეუკრავთ წრე.

ბადრო აღარ ჩანს მზის
სწრაფად ილევა დღე.

აღარ ესვრიან ქვებს,
ხის ქვეშ შეყუჟულ ჩიტს,
ბაბო თათარას თქვეფს,
ბავშვი ილოკავს თითს.

ქვევრში მაჭარი ღულს,
მარნის სურნელი სდის,
გარეთ კი ისევ ქუსს,
გარეთ კი ისევ წვიმს.

ალაზანი — დედამდინარე

მე რომ შენი ვარ — მქონია ბედი,
დედამდინარე შენა ხარ ჩემთვის,
არა იმიტომ — იორზე მეტი,
ნაკადული ან მდინარე გერთვის.

შენ რომ ჩემი ხარ — მქონია ბედი
დედამდინარე ჩემთვის შენა ხარ,
არა იმიტომ — ღურუჯზე მეტი
შენში წილი აქვს ზევს და შენაკადს.

დედამდინარედ შენ მყავხარ ბედად,
ასაკით ბრძენი, ასაკით ძველი,
არა იმიტომ, რომ ჩელთზე მეტად,
ხარ წყალუხვი და ხარ უფრო გრძელი.

დედამდინარედ გცანი სიყრმეში,
(ასე მოგნათლეთ უბნის ბაღლებმა)
რადგანაც ცურვა, ყვინთვა სიღრმეში,
მასწავლეს შენმა ღინჯმა ტაღლებმა.

800 წლის??

(ქ. თელავის ერთ-ერთ ცენტრალურ
უბანში დგას უზარმაზარი ჭადარი)

ბრგე თელავის შუაგულში,
დგას ფესვძლავრი ჭადარი,
არ მინახავს მისი მსგავსი,
ტოლფასი თუ სადარი.

ბავშვობიდან მანცვიფრებდა,
საოცარი ასაკი,
მის ტოტებქვეშ სიტყვა უთქვამს,
თვითონ სულმნათ აკაკის.

მანსოვს, ერთხელ დიდმა პაპამ,
საგანგებოდ მახარა:
„რვაასი წლის არის ეს ხე,
ვფიცავ ამ ჩემ ჭადარას“.

დღესაც – თუ გსურს თელაველი,
სიამაყით აღივსოს,
შეეკითხე, – გიპასუხებს
რვაასი წლის არისო.

გულით მინდა (სურვილი მაქვს),
უკვდავებას გადარო,
ველარ განდი ცხრაასი წლის
800 წლის ჭადარო!?

სამას სარდაფში

(საბა სეხნიაშვილის ხსოვნას)

ღრმა სარდაფში, გრილ სარდაფში,
მიგვიწვედა ბიჭებს გული,
(რიგიანად წვერ-ულვაში
არც კი გვქონდა ამოსული).

ჩვენ „ჩვენი“ დღე გვეგულვოდა,
და ველოდით როგორც შარბათს,
პაპა საბა გვლებულობდა,
კვირის ბოლოს, მოლოდ შაბათს.

„მსუბუქ“ ჯიბეს არ ვჩიოდით,
როდი გვქონდა მაღა დიდი,
მოწიწებით ჩავდიოდით,
უფროსების ხათრით, რიდით.

მოყვრად გვთვლიდა მისულებად,
ხელს გვართმევდა როგორც ტოლებს,
და ღიმილით გვისურვებდა,
ოქროს მედლებს, ლამაზ ცოლებს.

მერე იყო გზა განსწილი,
(რას მიქვია დილის ხაში),
კასრზე ეწყო: კიტრის მწნილი,
წიწმატი და შოთ-ლავაში,

მონატეხი გუდის ყველის,
სამარილე ტენიანი,
თიხის დოქი ღვინით სველი,
ზაჭაპური ფენიანი.

პაპა საბა „სუფრის“ თავში,
დაჯდებოდა როგორც ღმერთი,
რკინა უღერდა დაბალ ხმაში
იწყებოდა „ალავერდი“.

გვასწავლიდა: სუფრის ადათს,
ღვინის დასხმას, სიტყვის სმენას,
საფუძვლიან თქმას და კამათს,
რანინობას, ჭირთა თმენას,

მომავალთა მოსაწონად,
აშენებას და კეთებას,
წასულების მოსაგონად,
პურზე ღვინის დაწვეთებას,

მეზობლების, მეგობრების,
დაფასებას, შეყვარებას,
საცხოვრისი შარავზების
გარჩევას და შედარებას.

არც სიმღერა გვაკლდებოდა,
თავს ვირთობდით ტაშ-ფანდურით,
„შაბათობა“ მთავრდებოდა,
მოგუდული ქართლ-კახურით.

დავვაჟაკდით ჩვენ დროულად,
(ასეთია ჟამთა სრბოლა)
სკოლის კურსთან ერთდროულად,
დავამთავრეთ საბას „სკოლაც“.

ჩემი კახეთი

თვალწარმტაცი მთა-ველი
გულში ჩასახატია,
მიწის ყველა მტკაველი
სალოცავი ხატია.

ჭავჭავაძის მამული
ბალნარი ედემია,
იყალთოს შენახული
შოთას აკადემია.

მზიბლავს შეუსადარი,
ველი ალაზანისა,
ალავერდის ტადარი
საროდაყრილ ტანისა

ღვანან ციხე-ბურჯები,
გასახარად გულისა,
მრავლისმნახი მუნჯები
ნაწამებ მამულისა.

განთქმულია: ბარაქით,
გრემის დღესასწაულით,
გურჯაანის „წარაფით“,
ყვარლის „ქინძმარაულით“.

თონე აავსო ნასხლავით,
ღიაცმა წინსაფრიანმა.

ღიასახლისის ნახვაზე,
გოჭებმა მორთეს ჭყვიტინი,
აბლაბუდების ნახაზებს
ბუზები თვლიან ქვითინით.

გარეთ კამერის ბღავილმა,
არად ჩათვალა აისი,
წყალს გამოღმა და წყალს მიღმა
მენახირეთა ხმა ისმის.

ჩიტებმა იწყეს გალობა,
(შინაურმა თუ ტყიურმა)
არტალის ძვალი გალოკა,
ნაგაზმა კავკასიურმა.

ქალმა მოუხმო მეზობელს
მოდი დატკბიო ყურებით,
და მოეფინა მთელ სოფელს,
სურნელი შოთიპურების.

ღეკემბრის ღამე თელავში

ქრონოლოგიური იღვა ღეკემბერი,
ზამთარი ხლართავდა სამთვიან კონტურებს,
გაუკრთათ ღამეში მწვანე ღეკებს ფერი,
და მთვარე მოსავდა სასახლის ქონგურებს.

ღამის ცა მეჩვენა ძირს ჩამოშვებული,
(ცა – შეყვარებული ვარსკვლავთა კრებულზე),
ეს ალბათ იმიტომ – თელავი ქებული
და მეფის სასახლეც ღვას შემალღებულზე.

ოცნების მოწოლას გონება ვერ უძლებს:
„ხელით შევხებოდი მნათობებს კაშკაშას,
წელზე შემომერტყა „სატურნი“ ფერადი,
ან გულში ჩამეკრა „ვეშაპი“ ფაშფაშა“.

და მაინც ოცნებად კვლავ დამრჩა აფრენა,
ვერ დამლო პატივი ღამემაც თელავის,
(მე აუხდენელის ვინატრე ახდენა),
ბრალსაც კი ვერა ვღებ ვერც თავს, ვერც ვერავის.

ოცნება ახდება, როცა ეს ღმერთს უნდა,
(სახე რად ემანჭვით მეფეთ და ფარეშებს)?
თუკი რაც ვინატრეთ – ყოველი შესრულდა,
რალაა სიცოცხლე ოცნების გარეშე?!

მონაცრება

მომენატრა „ნადიკვარის“,
მოჩურჩულე ნიავი,
„ახალბაღში“ მწვანე მოლზე
თავუკულმა ბზრიალი,
გრემის ციხის ქონგურების
ღილის მზეზე ციალი,
და ალაზნის ნაპირებზე,
მწვადის ცეცხლზე ტრიალი.

დათა ძიას სამჭედლოში,
დიდი უროს გრიალი,
პაპისეულ ეზო-კარში
წისქვილის წყლის ჩხრიალი,
კახელ გოგოს გამჭოლ თვალთა
მომწუსხველი ბრიალი,
და ერეკლეს სასახლეში
ქართულ დროშის ფრიალი.

ზამთარი სამუჟი

რა სჯობია თოვლიან და ცივ ზამთარში,
თბილ ბუნართან „სამფეხაზე“ შემოჯდომას,
სამუშაო აღარ არის გაშლილ ზვარში,
სულ ახლახანს დაიწურა შემოდგომა.

ლობიოთი უჭრელდება ქოთანს ფერდი,
(სხვა უკეთესს რას გამოძერწს კაცის ხელი?),
კიტრის მწნილი, ყველი გულის გქონდეს გვერდით
და შეირგე მშობლიური „რქაწითელი“.

კახეთში მიმყავს სცუმატი

იყალთოს გაცვდი, მიჰქრის ავტო შმაგი ჭენებით,
ალაზანს, „თორღვას“, კავკასიონს გასწვდა ოცნება,
გავანავარდე, ვამზეურე ლალი გენები,
სტუმარი მიმყავს, ტურფა კუთხით გასაოცებლად.

თეთრადელვარე, ცადატყორცნილ ალავერდს ვხედავ,
(რჩეულიშვილის მიღვას თვალწინ „ალავერდობა“),

მინდორში ვილაც უბელო ცხენს აზარტით ხედნავს,
ლაგამს უმოკლებს, მის სივითეს აღარ ენდობა.

მთელი დღე ვყვები მისთვის უცხოს, საამოს ჩემთვის,
როგორ ვიბრძოდით, რა შევქმენით, რა დაიწერა,
სამრეკლოს ზართა მძლავრი ექო სალამოს ერთვის,
სტუმარს შევხედე, – მან პირჯვარი გადაიწერა.

სცუმატი თლაჯში

საპურმარილოდ მთელი გუნდით ვეწვიეთ თლაჯს,
კახელ მასპინძლებს წარბი წუთით არ შეუხრიათ,
აქაც ჭირს, მაგრამ არვინ ვიშობს, არავინ ლელავს,
ცხოვრების წესი, რახანია, არჩეული აქეთ.

შემოგომანდა კერის დედა თვალეებრიალა,
არვის დაუთმო მადლცხებული სუფრის გაშლა მან,
იყო სიმღერა, ჯამი, ყანწი, ხოლო გვიანდა,
შემოგვაშველეს ოხშივარით ნაღდი ხაშლამა.

დილით კი „ჭაჭით“ ჩაგვიწმინდეს ყელი გამშრალი,
საბარგულები ამოგვივსეს კალათ-ვედრებით,
ღმერთო, გვიმრავლე ქვეყანაში კაცი მაშვრალი,
ღმერთო, გვიცოცხლე კახელები, შენ გვედრები.

თლაჯელ თანაცდოლქს

*(მათ, ვისი ბავშვობა დაემთხვა მეორე
მსოფლიო ომისა და შემდგომი პერიოდის
მძიმე წლებს).*

ცივ-გომბორის მთის კალთებზე
გაატარეთ ბავშვობა,

არ იცოდით თუ რა იყო,
საუზმე და ვახშმობა.

ხუთიანებს ღებულობდით,
ფარღალა სკოლაში,
პირველობას არა სთმობდით,
ფეხბურთსა თუ სროლაში.

გაჭირვებულს მხარში მუდამ,
უდგებოდით სურვილით,
სიცივეში ყინვა გკლავდათ,
სიცხეში კი წყურვილი.

ჭირთათმენა გამშვენებდათ,
იჩემბდით ვაცობას,
ვინცა ხართ და ვინც აღარ ხართ,
აფერუმ თქვენს კაცობას.

წითულთყმა კახელთ გოგთჲ!

კვლავ მებუტები ბავშვივით,
მეჩეც უძლეველ გოდოლად,
თურაშაული ვაშლივით,
წითელლოყება გოგონავ!

სანამ ლომგულობს ეს გული,
და სხვას არ ვეძებ თვალებით,
გიყვარდე შენი ერთგული,
ნუ მომკვლავ ჩუმი წვალებით.

ალაზნის პირგჲ

ალაზნის პირს ჩაუყუყვი,
ხეს ვეძებდი ჩრდილიანს.
თევზის ჭერა ბევრს იტაცებს,
უჩინოს თუ ჩინიანს.

ძმაკაცების ჯგუფს წავაწყდი,
სუფრას შლიდნენ მდელოზე,
კარგი ვსვით და კარგი ვჭამეთ,
ყველამ ჩვენ, ჩვენს გემოზე.

მზის ჩასვლისას დიდი ყანწით,
გადმოვიდნენ ალავერდს,
გახურებულ შამფურებზე,
თხის ბარკლები ააგეს.

მერე მთვარეს „შემახვედრეს“,
მოცივაგეს, ტაშტის ღარს,
თევზის სადღევრძელო მასვეს,
მუხლებამდე წყალში მდგარს.

მნაცრება ჩემი ძნელი მავშეთმა

ლახტის „ცხელ“ წრეში პირველობას
უთმობდი არვის,
შიშველ წვივებზე ქამრის წვერის
ვთვლიდი ნასუსხარს,
არ მაწუხებდა სამკაული
ვერცხლის თუ ქარვის,

ხშირად მაჭმევდნენ მჭადის ნატეხს
ნათხოვ-ნასესხარს.

უბნების ჩხუბში უდენიათ
სისხლი ცხვირიდან,
მანსოვს გატეხილ კოკისთვისაც
მცემეს გულდაგულ,
გადმოვვარდნილვარ თოხარიკი,
ლურჯა ვირიდან,
და მაინც ვერვინ ვერ მნახავდა
მწყრალს და გულ დაგულს.

ცრემლი მდიოდა თუ მჩაგრაგდნენ
დიდები ჩემზე,
როცა სუფრასთან არ მიშვებდნენ
მტკიოდა გული,
ვჩილიკაობდი, ვბურთაობდი
თაკარა მზეზე,
ხელში მეჭირა განუყრელად
თოხი და ცული.

ახლა ფულიც მაქვს საკმარისი
საჭმელ-სასმელიც,
ალარც ვტირი და არ მჭირდება
ცრემლის გაშრობა,
ვდგავარ მწვერვალზე, ძირს გავყურებ
როგორც მთამსვლელი,
ტკბილ სიზმარივით მენატრება
ჩემი ბავშვობა.

